บทที่ 2

รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในประเทศ

ในปี พ.ศ. 2513 สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังครูที่สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น ในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด สังกัดเทศบาล สังกัดกองโรงเรียนราษฎร์ และสังกัดกรมสามัญศึกษา ในจังหวัดพระนคร รวม 140 โรงเรียน มีจำนวน 270 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูพลศึกษาไม่มีเวลาพอที่จะจัดกิจกรรมต่าง ๆ ขาดอุปกรณ์การสอน สถานที่และเครื่องอำนวยความสะดวก ผู้บังคับบัญชาสนับสนุนวิชาพลศึกษาน้อยกว่าวิชาอื่น ผู้ปกครองเอาใจใส่การเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนน้อย ครูเคยนำชั่วโมงพลศึกษาไปทำกิจกรรมอย่างอื่น สอนไม่ทันหลักสูตร และมีประสบการณ์ในการวัดผลน้อย[1]

ในปี พ.ศ. 2514 ปรีชา จันทนะมาฆกะ ได้วิจัยเรื่อง"การวิเคราะห์ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนชั้นประถมศึกษาในส่วนภูมิภาคของประเทศไทย" ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้บังคับบัญชาจะมีอิทธิพลต่อการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนมากที่สุด

2. หลักสูตรวิชาพลศึกษาควรจะปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

---

[1]สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์, "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย, 2513).

หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3. วิธีการสอนวิชาพลศึกษายังใช้การสอนแบบเก่า

4. สิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษามีไม่เพียงพอ

5. ครูสอนวิชาพลศึกษามีความสัมพันธ์กับนักเรียนมากกว่าครูสอนวิชาอื่น ๆ[1]

ในปี พ.ศ. 2516 วิโรจน์ มุทุกันต์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนพลศึกษาในโรงเรียนเทศบาลของกรุงเทพมหานคร" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังครูผู้สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนเทศบาลของกรุงเทพมหานคร ทั้งที่มีวุฒิทางพลศึกษาและไม่มีวุฒิทางพลศึกษา จำนวน 160 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ครูพลศึกษามีไม่เพียงพอต้องใช้ครูประจำชั้นสอน

2. จำนวนนักเรียนในชั้นเรียนมีมากเกินไป และชั่วโมงพลศึกษาถูกนำไปใช้ทำกิจกรรมอย่างอื่น

3. สถานที่สอนพลศึกษากลางแจ้งและในร่มมีไม่เพียงพอ ทำเลที่ตั้งและบริเวณสนามไม่เหมาะสม ตลอดจนอุปกรณ์การสอนพลศึกษาก็มีไม่เพียงพอกับความต้องการ

4. ผู้บริหารมีทัศนคติไม่ดีต่อวิชาพลศึกษา ให้การปรับปรุงส่งเสริมพลศึกษาและจัดสรรงบประมาณเพื่อการพลศึกษาของโรงเรียนน้อยมาก

5. นักเรียนไม่มีเครื่องแต่งกายในชั่วโมงพลศึกษา

6. เศรษฐกิจของผู้ปกครองไม่ดี และให้ความร่วมมือน้อย

7. พลศึกษานิเทศก์ไม่ให้ความเอาใจใส่และติดตามผลการนิเทศเท่าที่ควร ให้การช่วยเหลือและแก้ไขปัญหาการสอนน้อย[2]

---

[1]ปรีชา จันทนะมาฬกะ, อ้างในวิทยานิพนธ์ของชนะ แสงงาม, "การศึกษาปัญหาการจัดและการบริหารพลศึกษาในโรงเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย จังหวัดอุบลราชธานี" (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2519), หน้า 13.

[2]วิโรจน์ มุทุกันต์, "ปัญหาการสอนพลศึกษาในโรงเรียนเทศบาลกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย, 2516).

ในปีเดียวกันนี้ มาลี ศิริ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาและความต้องการในการจัดตั้งโปรแกรมพลศึกษา สุขศึกษา และสันทนาการ ของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า ธนบุรี จำนวน 960 คน และสำรวจอุปกรณ์ สถานที่ เครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ด้วยตนเอง ผลการวิจัยพบว่า สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า ธนบุรี ขาดอัตรากำลัง สถานที่และอุปกรณ์ นักศึกษาขาดความรู้และทักษะพื้นฐานทางด้านพลศึกษา นักศึกษาส่วนใหญ่ต้องการให้สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า ธนบุรี จัดสรรงบประมาณ จัดหาบุคคลที่เหมาะสม ปรับปรุงสถานที่ จัดหาอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ จัดหาผู้ฝึกสอนกีฬาและผู้นำทางสันทนาการมาดำเนินการสอนเป็นกิจกรรมนอกหลักสูตร ส่งเสริมการแข่งขันกีฬาทั้งภายในและภายนอก เชิญวิทยากรมาบรรยายความรู้ทางสุขศึกษาเป็นครั้งคราว และจัดบริการตรวจสุขภาพและร่างกายตามคำสั่งแพทย์ด้วย[1]

ในปี พ.ศ. 2517 คงศักดิ์ เจริญรักษ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "โปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังครูผู้สอนพลศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร จำนวน 62 คน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร มีการจัดโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนประกอบด้วย

โปรแกรมการสอนพลศึกษาในชั้นเรียน	100 %
โปรแกรมแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน	98 %
โปรแกรมแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน	82 %
โปรแกรมสันทนาการ	53 %
โปรแกรมพิเศษสำหรับนักเรียนที่มีกายปกติ	10 %

---

[1]มาลี ศิริ, "ปัญหาและความต้องการในการจัดตั้งโปรแกรมพลศึกษา สุขศึกษา และสันทนาการ ของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า" (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย, 2516).

โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนนำกิจกรรมพลศึกษาไปใช้ในเวลาว่าง ฝึกความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา และสร้างความสามัคคี กิจกรรมพลศึกษาที่จัดสอนและแข่งขันมาก คือ ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล กรีฑา เทเบิลเทนนิส แบดมินตัน และยิมนาสติกส์ การดำเนินการด้านโปรแกรมพลศึกษาได้จัดให้สนองความต้องการความสนใจของนักเรียน รวมทั้งเปิดโอกาสให้ทุกคนได้เรียนพลศึกษาและแข่งขันกีฬาตามความสามารถของแต่ละบุคคล สำหรับปัญหาในการจัดโปรแกรมพลศึกษา โรงเรียนยังคงมีปัญหาด้านอุปกรณ์สถานที่ และจำนวนครูพลศึกษาซึ่งยังมีไม่เพียงพอ[1]

003894

ในปี พ.ศ. 2519 ชนะ แสงงาม ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาปัญหาการจัดและการบริหารพลศึกษาในโรงเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย จังหวัดอุบลราชธานี" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังครูใหญ่โรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด กรมสามัญศึกษาและเทศบาล จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 265 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า

1. การสอนวิชาพลศึกษาในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนส่วนใหญ่ให้ครูประจำชั้นทำหน้าที่สอนเอง

2. กิจกรรมในวิชาพลศึกษาตามหลักสูตรประโยคประถมศึกษา โรงเรียนส่วนใหญ่ได้สอนครบทั้ง 6 ประเภทใหญ่ ๆ แต่กิจกรรมที่สอนมาก คือ กรีฑาประเภทลู่ เกมง่ายๆ เช่น วิ่งเปี้ยว ที่จับ ฯลฯ แชร์บอล ฟุตบอล และกายบริหาร ตามลำดับ

3. ครูใหญ่ส่วนใหญ่เห็นความสำคัญของการเรียนวิชาพลศึกษา และมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาด้วย

4. อุปสรรคในการจัดและการบริหารงานด้านการสอนวิชาพลศึกษาที่โรงเรียนส่วนใหญ่ประสบมาก คือ ขาดงบประมาณ และอุปกรณ์การสอน

---

[1]คงศักดิ์ เจริญรักษ์, "โปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย, 2517).

5. ครูบางคนสุขภาพไม่ดี ถูกแดดแล้วปวดศีรษะ[1]

ในปี พ.ศ. 2521 ปิยวรรณ เพ็ญสุภา ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและการสอนพลศึกษาของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังครูผู้สอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย โรงเรียนละ 3 คน จำนวน 230 โรงเรียน ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา จำนวน 556 ชุด ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการจัดและการสอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย ส่วนใหญ่ขาดครูที่มีวุฒิทางพลศึกษา ครูที่สอนส่วนใหญ่เป็นครูประจำชั้นไม่มีวุฒิทางพลศึกษา โรงเรียนส่วนมากขาดอุปกรณ์การสอนพลศึกษาทุกชนิด เท่าที่มีอยู่ไม่เพียงพอกับจำนวนของนักเรียนและมีสภาพไม่ดี ทางด้านผู้บริหารไม่เข้าใจและไม่สนับสนุนเท่าที่ควร ครูพลศึกษาส่วนใหญ่ถูกเรียกตัวไปช่วยงานด้านอื่น ๆ ที่อำเภอหรือจังหวัด ครูพลศึกษาส่วนมากต้องการให้มีเอกสารและตำราประกอบการสอน และให้มีการสนับสนุนทางด้านการสอนวิชาพลศึกษาอย่างจริงจัง นอกจากนี้ต้องการให้มีการอบรมการสอนวิชาพลศึกษาแก่ครูเป็นประจำทุกปี และให้มีการนิเทศทางพลศึกษาเป็นประจำด้วย[2]

ในปี พ.ศ. 2522 นเรศ ศรีรัตน์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาพลานามัยในโรงเรียนประถมศึกษาของจังหวัดนราธิวาส" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังครูใหญ่และครูผู้สอนวิชาพลานามัย อย่างละ 50 คน รวม 100 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการสอนวิชาพลานามัยในโรงเรียนประถมศึกษาของจังหวัดนราธิวาสมีจริง แต่เป็นปัญหาที่ไม่สู้จะสำคัญมากนัก ซึ่งเรียงตามลำดับความสำคัญได้ดังนี้

---

[1]วิเชียร เทียมเมือง, "ปัญหาและความคิดเห็นของครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ในการทดลองใช้หลักสูตรประโยคประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับร่างครั้งที่ 1 ปี พ.ศ. 2518)," (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2520), หน้า 120-121.

[2]ปิยวรรณ เพ็ญสุภา, "ปัญหาการจัดและการสอนพลศึกษาของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย" (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย, 2521).

1. ปัญหาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและชุมชน
2. ปัญหาเกี่ยวกับบุคลากรและนโยบาย
3. ปัญหาเกี่ยวกับวัสดุอุปกรณ์และการเงิน
4. ปัญหาเกี่ยวกับอาคารและสถานที่
5. ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและวิธีสอน
6. ปัญหาเกี่ยวกับความคิดรวบยอด (Concept) ของวิชาพลานามัย[1]

ในปีเดียวกันนี้ วิสิฐ เขมะภาตะพันธ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนพณิชยการในกรุงเทพมหานคร" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังครูพลศึกษาที่สอนอยู่ในโรงเรียนพณิชยการ จำนวน 45 คน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนพณิชยการในกรุงเทพมหานครได้จัดทั้งด้านการสอนพลศึกษาในโรงเรียน การแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน การแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน การจัดกิจกรรมเพื่อนันทนาการ สำหรับการจัดกิจกรรมพิเศษสำหรับนักเรียนที่ผิดปกติมีจัดน้อยมาก ส่วนปัญหาการสอนพลศึกษาในโรงเรียนพณิชยการยังคงมีอยู่มาก ได้แก่ สถานที่อุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวก และจำนวนครูพลศึกษายังมีไม่เพียงพอ ตลอดจนฝ่ายบริหารไม่เห็นความสำคัญของวิชาพลศึกษาเท่าที่ควร[2] ซึ่งผลการวิจัยนี้คล้ายคลึงกับผลการวิจัยของ สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ[3]

---

[1]นเรศ ศรีรัตน์, "ปัญหาการสอนวิชาพลานามัยในโรงเรียนประถมศึกษาของจังหวัดนราธิวาส" ผลงานวิจัยทางการศึกษา (กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการศึกษาแห่งชาติ, 2522), หน้า 66. (อัดสำเนา).

[2]วิสิฐ เขมะภาตะพันธ์, "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนพณิชยการในกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย, 2522).

[3]สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ, "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย, 2522).

การวิจัยในต่างประเทศ

ในปี ค.ศ. 1964 เทเลอร์ และวอลเตอร์ (Taylor and Walter) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การวางแผนการสอนพลศึกษาในระดับประถมศึกษา" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังครูพลศึกษาและครูใหญ่โรงเรียนที่อยู่ในเมืองและนอกเมือง จำนวน 30 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า ร้อยละ 79 ใช้ครูประจำชั้นสอนพลศึกษา ร้อยละ 21 ไม่มีการสอนพลศึกษา โรงเรียนที่มีขนาดใหญ่จะมีการวางแผนการสอน จำนวนครูพลศึกษามีไม่เพียงพอ ศึกษานิเทศก์ไม่ได้ให้ความช่วยเหลือ[1]

ในปี ค.ศ. 1967 ไลท์ตี้ (Leighty) ได้เขียนบทความเรื่อง "การใช้เวลาว่างในด้านสันทนาการ" เห็นว่า เวลาว่างของเด็กในโรงเรียนควรจะจัดกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ สถานที่ส่วนใหญ่ได้ใช้โรงยิมเนเซียม และสนามกลางแจ้งของโรงเรียน โดยวิธีการจัดดังนี้

1. จัดกิจกรรมที่น่าสนใจให้กับนักเรียนในเวลาที่เหมาะสม
2. ป้องกันอุบัติเหตุต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น
3. คอยปลูกฝังให้เด็กได้มีโอกาสเข้าสังคม และให้เด็กได้รู้ถึงกติกา วิธีเล่น วิธีใช้เครื่องมือ[2]

ในปี ค.ศ. 1969 ซิลเว่สเตอร์ (Silvester) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา" โดยส่งแบบสอบถามไปยังผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 72 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูไม่มีวุฒิทางพลศึกษาส่วนใหญ่จะปล่อยนักเรียน

---

[1] S. Boyd Taylor and Walter H. Wort, "Organization Plans for Teaching Physical Education in Elementary School," The Alberta Journal of Education Research 2 (November 1964) : 90.

[2] James C. Leighty, "Recreation Break," Journal of Health, Physical Education and Recreation 38 (1967) : 23.

เล่นตามลำพังเพราะไม่มีวิธีสอน ครูที่จบทางพลศึกษาโดยตรงจะมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษา และครูที่ได้รับปริญญาตรีพลศึกษาจะมีความเข้าใจหลักการและวิธีสอนที่ดีกว่า[1]

ในปี ค.ศ. 1972 น็อคเคน (Nokken) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ทัศนคติของครูประจำชั้นที่สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูประจำชั้นที่สอนวิชาพลศึกษาเอง จำนวน 361 คน พบว่า

1. ครูส่วนใหญ่เห็นว่าวิชาพลศึกษามีความสำคัญในการจัดประสบการณ์ให้แก่นักเรียน
2. การสอนวิชาพลศึกษาควรจะให้ครูพิเศษและมีวุฒิทางพลศึกษาสอน
3. ครูผู้มีอายุน้อยยอมรับว่ามีความสามารถในการสอนวิชาพลศึกษาได้มากกว่าครูอายุมาก
4. ครูชายยอมรับว่ามีความสามารถในการสอนวิชาพลศึกษาได้มากกว่าครูหญิง
5. ชั่วโมงสอนวิชาพลศึกษาและเวลาสำหรับจัดกิจกรรมพลศึกษามีน้อยเกินไป
6. การสอนกิจกรรมประเภทโลดโผน การเล่นห้อยโหน การต่อสู้ กรีฑาประเภทลู่ และประเภทลาน ครูส่วนมากมีความสามารถในการสอนได้ไม่ดีเท่าที่ควร
7. อุปสรรคในการสอนวิชาพลศึกษา คือ ไม่มีเวลาในการเตรียมการสอน และไม่สามารถแต่งชุดฝึกได้ ขาดสถานที่สำหรับเก็บรักษาอุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษา[2]

---

[1] P.J. Silvester, "Attitude to Physical Education in the Elementary School," The Physical Educator 61 (July 1969) : 32-36.

[2] Orlow Peter Nokken, "Elementary Classroom Teachers Attitude and Practices Relationing to Physical Education," Dissertation Abstracts International 32 (January 1972) : 3764-A.

ในปี ค.ศ. 1974 เฮ็นส์เลย์ (Hensley) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาที่เลือกสรรแล้ว" ความมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้ก็คือ เพื่อพิจารณาถึงสถานภาพของโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาของรัฐเทนเนสซี และเพื่อที่จะทราบถึงทัศนคติของผู้บริหารและครูที่มีความรู้ความเข้าใจในโปรแกรมพลศึกษา กับผู้บริหารและครูที่ไม่มีความรู้ความเข้าใจในโปรแกรมพลศึกษา โดยส่งแบบสอบถามไปทางไปรษณีย์ ถามผู้บริหารและครูในโรงเรียนประถมศึกษา จำนวน 113 คน เกี่ยวกับด้านปรัชญา การจัดและดำเนินการด้านบริหาร การจัดชั้นเรียนและโปรแกรมการสอน คณะครูผู้สอน อุปกรณ์การสอนและเครื่องอำนวยความสะดวก เทคนิคและวิธีประเมินผลการเรียนการสอน พบว่า มีความแตกต่างกันระหว่างทัศนคติของผู้บริหารที่มีความเข้าใจและไม่เข้าใจโปรแกรมพลศึกษา และมีความแตกต่างกันระหว่างทัศนคติของครูพลศึกษากับครูประจำชั้นเกี่ยวกับโปรแกรมพลศึกษา[1]

ในปีเดียวกันนี้ เชอร์แมน (Sherman) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็นสำหรับพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาที่กำหนดโดยการสำรวจระดับชาติและการเปรียบเทียบกับสิ่งอำนวยความสะดวกที่มีอยู่ในรัฐโอเรกอน" ความมุ่งหมายของการวิจัยก็คือ ต้องการเปรียบเทียบสิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์ทางพลศึกษาของโรงเรียนประถมศึกษาในรัฐโอเรกอน กับสิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์ที่คิดว่าจำเป็นสำหรับโปรแกรมพลศึกษาที่มีคุณภาพ ซึ่งกำหนดขึ้นโดยผู้เชี่ยวชาญทางพลศึกษาระดับชาติ แบบสำรวจมี 137 หัวข้อ แบ่งออกเป็น 6 หมวด คือ

1. เกี่ยวกับพื้นที่ของโรงเรียนในเขตชุมชน
2. อุปกรณ์กลางแจ้งและวัสดุที่ใช้ประกอบบนพื้นดิน
3. สนามกลางแจ้งที่เล่นได้ทุกสภาพภูมิอากาศ

---

[1] Ralph Willard Hensley, "An Assessment of Physical Education Programs in Selected Elementary Schools," Dissertation Abstracts International 36 (August 1975) : 765-A.

4. พื้นที่ของสนามกลางแจ้ง

5. สถานที่เปลี่ยนเครื่องแต่งตัว ที่อาบน้ำ และที่ไว้ตู้เก็บของ

6. พื้นที่ใช้สอนในร่มรวมทั้งสนามและอุปกรณ์

แบบสำรวจนี้ได้ส่งไปทางไปรษณีย์ให้แก่ครูใหญ่ของโรงเรียนประถมศึกษาในรัฐโอเรนกอน จำนวน 348 โรงเรียน ได้รับกลับคืนมาทั้งสิ้น 329 คน คิดเป็นร้อยละ 94.50 คณะกรรมการตัดสินแห่งชาติได้คัดเลือกหัวข้อไว้เพียง 41 หัวข้อ จากจำนวน 137 หัวข้อ ที่เห็นว่าจำเป็นสำหรับโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาที่มีคุณภาพ

จากการสำรวจพื้นที่ทั้ง 6 แห่ง ปรากฏว่าได้ข้อมูลดังต่อไปนี้

1. โรงเรียนประถมศึกษาในเขตชุมชนของรัฐโอเรกอน มีจำนวน 24 % ที่ให้บริการในสิ่งอำนวยความสะดวกทางด้านสุขาได้

2. บริเวณที่ตั้งอุปกรณ์กลางแจ้งของโรงเรียนประถมศึกษาในรัฐโอเรกอน ที่มีจำนวน 75 % ขึ้นไป ได้แก่ เครื่องเล่นประเภทปีนป่าย (94%) บันไดโหน (80%) และราวเดี่ยว (75%) ส่วนที่มีจำนวนต่ำกว่า 50 % ได้แก่ ราวทรงตัว (13%) เครื่องเล่นประเภทสร้างสรรค์ (33%) ที่เฉพาะสำหรับเด็กเล็ก (42%) และเบาะยางที่เชื่อมติดกัน (4 %)

3. บริเวณสนามกลางแจ้งที่เล่นได้ทุกสภาพภูมิอากาศที่มีจำนวน 85 % ขึ้นไป ได้แก่ ที่สำหรับเล่นเกมเป็นกลุ่ม (89%) ที่เล่นเทตเธอร์บอล (95%) และสนามลาดยางแอสฟัลท์ (87%) ส่วนที่มีจำนวนต่ำกว่า 50 % ได้แก่ สนามวอลเลย์บอล (42%)

4. บริเวณสนามกลางแจ้งที่เป็นสนามฟุตบอลขนาดกว้าง 160 ฟุต ยาว 360 ฟุต มีจำนวน 68 % และเป็นสนามซอฟท์บอลชนิดถาวร จำนวน 91 %

5. บริเวณที่เปลี่ยนเครื่องแต่งตัว ที่อาบน้ำ และที่ไว้ตู้เก็บของต่าง ๆ ที่มีจำนวน 50 % ขึ้นไป ได้แก่ ห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวของเด็กชายและเด็กหญิงที่แยกจากกัน (62%) ตู้เก็บของ (51%) สิ่งอำนวยความสะดวกในห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว (66%) และห้องอาบน้ำของเด็กชายและเด็กหญิงที่แยกจากกัน (50%) ส่วนที่มีจำนวนต่ำกว่า 50 % ได้แก่ ห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวของครู (39%) สิ่งอำนวยความสะดวกทางด้านสุขาของครู (21 %) ที่อาบน้ำแบบฝักบัวของเด็ก 36%) และที่อาบน้ำแบบฝักบัวของครู (6%)

6. บริเวณที่ใช้สอนพลศึกษาในร่มที่มีจำนวน 54 % ขึ้นไป ได้แก่ โรงยิมเนเซียม (78%) แป้นบาสเกตบอลที่ยึดติดกับฝาผนัง (54%) โรงยิมเนเซียมที่มีเพดานสูงถึง 22 ฟุต (74%) สนามบาสเกตบอล (88%) สนามวอลเลย์บอล (91%) ที่เล่นเกมประเภทเป็นวงกลมและเป็นเส้นตรง (75%) ที่เล่นยืดหยุ่น (65%) ราวทรงตัว (66%) แป้นบาสเกตบอล (89%) เชือกสำหรับโหน (84%) ราวเดี่ยว (64%) อุปกรณ์การเล่นยืดหยุ่น (92%) และตาข่ายแบบมาตรฐาน (70%) ส่วนที่มีจำนวนต่ำกว่า 50 % ได้แก่ โรงยิมเนเซียมสำหรับเล่นกีฬาเฉพาะอย่าง (4%) โรงยิมเนเซียมที่ป้องกันเสียงสะท้อนได้ (49%) โรงยิมเนเซียมที่มีขนาดกว้าง 70 ฟุต ยาว 100 ฟุต (32%) แป้นบาสเกตบอลชนิดปรับได้ (10%) บันไดโหน (37%) และหีบกระโดด (24%)

ในบรรดาสิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์ต่าง ๆ จำนวน 41 รายการที่จัดว่าเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับโปรแกรมพลศึกษาที่มีคุณภาพ ซึ่งคัดเลือกโดยกรรมการตัดสินระดับชาตินั้น ปรากฏว่า โรงเรียนประถมศึกษาในรัฐโอเรกอนมีอยู่เพียง 22 รายการ เท่านั้น ที่อยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน ดังนั้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้ทันสมัยได้มาตรฐาน เพื่อปรับปรุงโปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนประถมศึกษาในรัฐโอเรกอนให้มีคุณภาพ[1]

ในปี ค.ศ. 1977 อมันด์สัน (Amundson) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "โปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาที่คัดเลือกโดยวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยในแคลิฟอร์เนีย" ความมุ่งหมายในการวิจัยครั้งนี้คือ เพื่อที่จะศึกษาหลักสูตรที่ใช้ในโรงเรียนประถมศึกษาว่ามีความเหมาะสมและดีพอที่จะเป็นพื้นฐานเรียนต่อในระดับวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยได้หรือไม่ เพื่อเป็นการทบทวนและปรับปรุงโครงร่างของหลักสูตรให้เหมาะสมที่จะนำไปใช้ศึกษาต่อใน

---

[1] Frank A. Sherman, "Essential Elementary School Physical Education Facilities as Determined by A National Servey and a Comparison to the Existing Facilities in Oregon," Dissertation Abstracts International 34 (January 1974) : 3969-A. - 3970-A.

หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ระดับสูงด้วย ในการวิจัยใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์เป็นรายบุคคลในหัวข้อต่อไปนี้ ภูมิหลัง ความมุ่งหมาย การจัดดำเนินการ การเป็นผู้นำ ด้านงบประมาณ แนวโน้มในอนาคต และการเตรียมตัวของครูผู้สอน ปรากฏว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญดังนี้

1. จุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาของชาติ รัฐ สมาคมพลศึกษา วิทยาลัย และมหาวิทยาลัย ในแคลิฟอร์เนียมีความคล้ายคลึงกัน

2. ความต้องการและความคิดเห็นของครูพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาทางด้านพลศึกษา ตรงกับของวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย

3. ความมุ่งหมายของหลักสูตรโรงเรียนประถมศึกษา วิทยาลัย และมหาวิทยาลัย ตรงกับความมุ่งหมายของรัฐ

4. ความมุ่งหมายทางการเรียนการสอนของวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ได้เน้นถึงความสำคัญและสิ่งต่าง ๆ เหมือนกับการเรียนการสอนในชั้นประถมศึกษา

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งนี้คือ

1. ให้มีการติดต่อและร่วมมือกันเป็นอย่างดี ระหว่างองค์กรของประเทศและในระดับรัฐ ในด้านการเรียนการสอนพลศึกษาให้ได้ผลจริง ๆ

2. ควรให้มีการติดต่อระหว่างวิทยาลัย มหาวิทยาลัย กับเจ้าหน้าที่ระดับรัฐ เขตอำเภอ เกี่ยวกับบุคลากรและโปรแกรมพลศึกษา

3. ที่ปรึกษาหรือวิทยากรที่เป็นอาจารย์ในวิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัย ควรให้บริการแก่โรงเรียนในท้องถิ่นด้วย

4. หลักสูตรใหม่ของรัฐปี 1976 มีส่วนเอื้ออำนวยและสนับสนุนการเรียนการสอนทางด้านพลศึกษาเป็นอย่างดี

5. โปรแกรมการสอนควรเน้นในเรื่องกลไกการเคลื่อนไหวของร่างกาย วุฒิปัญญาของเด็ก การให้เด็กเป็นศูนย์กลาง ความเป็นตัวของตัวเอง ให้มีการแสดงออกในด้านการฝึกทักษะเกมกีฬาต่าง ๆ ด้วยตนเอง

6. ควรเน้นความรู้ทางทฤษฎี เนื้อหาทางวิชาการ และความสามารถในการเป็นผู้นำด้วย

7. ควรพิจารณาและตระหนักถึงความพร้อมของเด็ก และทัศนคติที่ดีต่อคุณค่าของวิชาพลศึกษา

8. พิจารณาถึงวิธีการสอนที่จะทำให้เกิดระเบียบวินัยในหมู่คณะ

9. แผนการศึกษาของรัฐจะต้องแก้ไขหลักการการรับสมัครเข้ารับราชการในตำแหน่งครูผู้สอนพลศึกษาว่าจะต้องจบพลศึกษา หรือเคยเรียนพลศึกษามาอย่างน้อย 1 วิชา เพื่อผลทางด้านวินัย และเพื่อการเตรียมการสอนของครู

10. วิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย ควรพิจารณาช่วยเหลือในเรื่องบุคลากร ผู้เชี่ยวชาญและอุปกรณ์การสอนต่าง ๆ

11. วิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย ควรจะมีส่วนร่วมมือในการค้นหาวิธีในการเตรียมการสอนของครู เพื่อให้ได้ผลตามหลักสูตร

12. จากการศึกษาความเคลื่อนไหวทางการศึกษาของอังกฤษ และระบบการสอนกีฬาในโรงเรียนประถมศึกษาของประเทศเยอรมัน ทำให้เกิดความเข้าใจที่กว้างขวางขึ้น และเพื่อเป็นแนวทางในการเปลี่ยนแปลงโปรแกรมการจัดการศึกษาให้ดียิ่งขึ้น

13. การประชุมปฏิบัติการ การอบรมและสัมมนา ควรจัดให้มีขึ้นเพื่อจะได้ทราบความต้องการซึ่งกันและกัน วิทยาลัย มหาวิทยาลัย และโรงเรียนประถมศึกษาควรจะได้ปรึกษาหารือ เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและมีการขยายงานเพื่อให้ทันต่อเหตุการณ์ ซึ่งเกี่ยวโยงไปถึงแนวโน้มในการจัดโปรแกรมพลศึกษาด้วย

14. วิทยาลัย มหาวิทยาลัย ควรให้ความสำคัญกับโปรแกรมพิเศษทางพลศึกษาให้มากขึ้น

15. วิทยาลัย และมหาวิทยาลัย ควรจะเตรียมงบประมาณในการดำเนินโปรแกรมดังกล่าวด้วย

จากผลของการวิจัยดังกล่าวมาข้างต้น พอที่จะสรุปถึงปัญหาของการสอนพลศึกษาในระดับชั้นต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. การสอนพลศึกษาในระดับประถมศึกษา ส่วนใหญ่ใช้ครูที่ไม่มีวุฒิทางพลศึกษา ซึ่งเป็นครูประจำชั้นทำการสอน ซึ่งจะทำให้ขาดหลักการและวิธีการสอนที่ถูกต้อง

2. ครูประจำชั้นที่ต้องสอนพลศึกษาส่วนใหญ่มีหน้าที่อื่น มีชั่วโมงสอนมากเกินไป ขาดการเตรียมตัวและการเตรียมการสอนที่ดี ทำให้การสอนไม่ได้ผลดี

3. ครูที่ไม่มีวุฒิพลศึกษาส่วนใหญ่มักปล่อยให้นักเรียนเล่นตามสำพัง เนื่องจากไม่รู้วิธีการสอน

4. การดำเนินการและการบริหารพลศึกษาในระดับต่าง ๆ ยังไม่ดีเท่าที่ควร เพราะยังขาดบุคลากรทางด้านพลศึกษา ขาดอุปกรณ์ สถานที่ และเครื่องอำนวยความสะดวก

5. อุปกรณ์ทางพลศึกษาควรมีให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียน ให้อยู่ในสภาพที่ใช้ได้ และสถานที่ควรปรับปรุงให้อยู่ในสภาพดีด้วย

6. ควรจัดกิจกรรมทางพลศึกษาให้สนองความสนใจและความต้องการของเด็ก และคำนึงถึงสภาพของท้องถิ่นด้วย

7. ควรให้มีครูวุฒิพลศึกษาสอนในทุกระดับชั้น

8. ให้การสนับสนุนทางด้านงบประมาณทางพลศึกษาให้เพียงพอ

9. ให้รัฐบาลสนับสนุนการเรียนการสอนพลศึกษาอย่างจริงจัง[1]

ในปี ค.ศ. 1979 ฮาร์เวย์ (Harvey) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "บัตรคะแนนสำหรับใช้ในการประเมินอุปกรณ์ในสนามเด็กเล่น" โดยมีความมุ่งหมายเพื่อต้องการพัฒนาบัตรคะแนนให้มีความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่น ในการใช้ประเมินอุปกรณ์ในสนามเด็กเล่นของโรงเรียนประถมศึกษา โดยสร้างบัตรคะแนนขึ้นจากเนื้อหาต่าง ๆ ในด้านการศึกษาการพัฒนาและความเจริญเติบโตของเด็ก โดยมีหลักเกณฑ์ที่คัดเลือกมาเป็นพื้นฐานสำหรับหน่วยบัตรคะแนน ดังนี้

---

[1] Nena Alice Amundson, "Elementary School Physical Education Programs at Selected California Colleges and Universities," Dissertation Abstracts International 38 (July 1977) : 151-A. - 152-A.

1. ความสมบูรณ์ของร่างกาย
2. ปฏิกริยาต่อสังคม
3. ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
4. การกำหนดปัจจัยต่าง ๆ
5. การบำรุงรักษา
6. ความปลอดภัย
7. ความคงทนถาวร
8. คุณภาพของการเล่นจากประสบการณ์ที่ให้ไว้

นอกจากนี้ยังได้เลือกคณะกรรมการผู้ตัดสินขึ้น 2 กลุ่ม มาวินิจฉัยคุณสมบัติต่าง ๆ ของหลักเกณฑ์ที่ได้คัดเลือกมาใช้ ต่อมานำบัตรคะแนนที่สมบูรณ์ไปใช้กับครูใหญ่ของโรงเรียนประถมศึกษา จำนวน 7 โรงเรียน ในหมู่บ้านซอลท์เลค ถึง 2 ครั้งด้วยกัน

ได้ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นที่มีต่อการทดสอบซ้ำเท่ากับ + 78 ซึ่งการประเมินครั้งแรกและครั้งหลังนี้ห่างกัน 28 วัน ส่วนคะแนนความเป็นปรนัยของบัตรคะแนนมีเห็นด้วยถึง 85.50 % โดยได้จากการเปรียบเทียบคะแนนของครูใหญ่กับครูสอนพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาที่ทำการประเมินอุปกรณ์ในลักษณะเดียวกัน สำหรับความเที่ยงตรงของบัตรคะแนนได้จากการทดสอบกับหนังสืออ้างอิงต่าง ๆ และข้อวินิจฉัยของคณะกรรมการผู้ตัดสินทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ

ผลของการวิจัยมีดังนี้

1. บัตรคะแนนมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ค่อนข้างสูงต่อการทดสอบซ้ำ แต่คะแนนดังกล่าวนี้ไม่มีความสำคัญทางสถิติ เนื่องจากจำนวนประชากรที่ใช้ในการวิจัยมีน้อย

2. ครูใหญ่และผู้เชี่ยวชาญทางพลศึกษาที่ใช้บัตรคะแนนในการประเมินอุปกรณ์ในสนามเด็กเล่นของโรงเรียนประถมศึกษา ปรากฏว่า อุปกรณ์ชนิดใหม่ ๆ มีคะแนนสูงกว่าอุปกรณ์ชนิดเก่าที่เคยใช้มา

3. ค้นพบว่า บัตรคะแนนเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ในการใช้ประเมินส่วนประกอบต่าง ๆ ของอุปกรณ์ในสนามเด็กเล่นได้

4. บัตรคะแนนเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ในการรวบรวม และนำเสนอข้อมูลที่เกี่ยวกับอุปกรณ์ในสนามเด็กเล่น

5. บัตรคะแนนนี้ยังจะต้องมีการค้นคว้าและพัฒนาต่อไปอีก เพื่อที่จะได้มีความเที่ยงตรง และความเชื่อมั่นมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะของการวิจัยมีดังนี้

1. บัตรคะแนนควรใช้โดยเจ้าหน้าที่ของโรงเรียน กลุ่มผู้ปกครอง และผู้ออกแบบสนามเด็กเล่น เพราะบุคคลเหล่านี้ต่างก็ปรารถนาที่จะให้อุปกรณ์เครื่องเล่นทุกชิ้นในสนามเด็กเล่นแต่ละแห่งมีคุณค่า

2. จะต้องมีการวิจัยต่อไปอีกโดยใช้กลุ่มประชากรที่มีจำนวนมากกว่านี้ เพื่อจะได้มีความเชื่อมั่นมากยิ่งขึ้น

3. ควรจะได้มีการพัฒนาบัตรคะแนนในลักษณะเดียวกันนี้ มาใช้ประเมินอุปกรณ์ในสนามเด็กเล่นเป็นชิ้น ๆ ไป

4. ควรจะได้พัฒนาบัตรคะแนนในลักษณะเดียวกันนี้ มาใช้ในการประเมินสภาพแวดล้อมในสนามเด็กเล่นด้วย[1]

---

[1] Mark Louis Harvey, "A Score Card for Use in Evaluating Playground Equipment," Dissertation Abstracts International 40 (March 1980) : 4957-A.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย